

NGUYỄN VĨNH HÀ

Lớp 6/5 Trường THCS Nguyễn Khuyến, Đà Nẵng

Con búp bê bị bỏ quên

Đã nhiều năm rồi nó không được về quê. Hè này nó được về quê để thăm bà và cũng là dịp sinh nhật lần thứ mười ba của nó. Nó chán cái cảnh xô bồ náo nhiệt của thành phố và cả những hình ảnh thân quen của ba nó nữa. Nó “ghét” ba. Ba nó đã qua Mỹ và ở đó luôn không về, bỏ mẹ con nó bơ vơ. Thế mà mỗi năm, vào dịp sinh nhật nó, ba nó lại gửi về cho nó một con búp bê Mỹ thật đẹp. Mẹ nó khóc thầm. Nó biết mẹ buồn nhưng nó lại thích con búp bê Mỹ đó. Phải nói con búp bê đẹp thật. Nhiều lần mẹ nó đã muốn vứt đi nhưng nhìn thấy đứa con nhỏ mân mê con búp bê, mẹ lại thôi... Xình xịch... xình xịch... Tiếng tàu chạy dứt nó ra khỏi những hồi tưởng. Mẹ ngồi cạnh nó với khuôn mặt tiêu tụy và đôi mắt buồn xa xăm. Đoàn tàu khởi hành từ hôm kia và sáng nay sẽ đến nơi. Đúng 10 giờ sáng tàu đỗ lại trên sân ga Thái Bình. Mẹ dắt nó xuống tàu và hỏi địa chỉ nhà bà ngoại. Sau hai giờ mẹ và nó đã đến được nhà ngoại. Đúng là ngôi nhà này rồi. Ngôi nhà nhỏ mà vườn thì rất rộng. Nó chạy ra vườn. Trong vườn cam, ổi đủ cả. Buổi trưa mà ra đây mắc võng nằm thì tuyệt quá. “Cha mẹ mày ! Sao giờ mới về với bà?” Nó quay lại và bắt gặp đôi mắt rớm nước của bà. Ôi ! Bà ơi. Nó ôm chầm lấy bà, reo lên mừng vui.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, nó hăm hở chuẩn bị bắt tay cho sinh nhật của mình. Nó lấy chổi quét nhà. Vừa đưa chổi vào gầm giường, cán chổi va phải vật gì kêu cộp...cộp... Nó lôi ra ngớ ngàng : Một con búp bê bằng gỗ. Những gì xảy ra năm năm trước đây lại hiện về theo nỗi nhớ ông ngoại trở dậy trong nó.

Cũng vào dịp sinh nhật nó, cả nhà về quê thăm ông bà và tổ chức sinh nhật lần thứ tám cho nó. Hồi ấy, ba nó chưa qua Mỹ, cuộc sống gia đình thật hạnh phúc. Nó được ông ngoại dẫn đi mua quà. Trông thấy con búp bê Mỹ nó đã thích nhưng nó biết ông làm sao có nhiều tiền để mua cho nó. Thế rồi ông tặng cho nó một con búp bê bằng gỗ mà chính ông hì hục đục đẽo suốt cả ngày sau đó. Mở quà nhìn thấy con búp bê, nó vứt ngay xuống gầm giường nói : “Con không thích con búp bê gỗ này, con chỉ thích con búp bê Mỹ thôi. Hôm đó dù là sinh nhật nó, nó vẫn bị mẹ mắng không tiếc lời. Nó khóc và thề nguyện rửa ông. Còn ông, từ lúc ấy buồn hẳn đi mặc dù nó đã nhiều lần xin lỗi. Một năm sau, ông mất... Những giọt nước mắt rơi trên khúc gỗ đã mục. Nó ôm con búp bê gỗ vào lòng mặc cho bụi dây lên áo rồi lặng lẽ đặt lên bàn thờ ông, đôi mắt ngấn nước. “Ông ơi, giá mà không có con búp bê này, không có sinh nhật lần thứ tám ông nhỉ”.

Giờ đây ! Con búp bê gỗ ấy được nó đặt trong tủ gương, bên ngoài là tờ giấy ghi hai chữ “Kỷ vật”.